

Tusen skäl att leva

Det finns en Gud!

Predikan, Korskyrkan, Borås, 7 februari 2010, Micael Nilsson

DET FINNS EN GUD SOM BRYR SIG OM ATT DU FINNS!

Förra söndagens gudstjänsttema löd: Det finns en Gud!

Jag berättade då om filosofiprofessorn Anthony Flews, vars senaste bok just hade titeln: "Det finns en Gud", eller "There is a God". Anthony Flew har varit en av världens mest aktiva och inflytelserika ateister under mer än ett halvt sekel. Nyhetskanalen ABC kallar honom t.o.m. för "världens mest kände ateist".

Det som fick Flew att börja tvivla på sina tvivel var den moderna DNA forskningen. Han säger: "Biologernas forskning i DNA har visat att intelligens måste vara inblandad." Men Anthony Flews vandring från ateism till Gudstro har ännu inte tagit honom fram till en kristen bekännelse, även om han är på god väg åt det hållet. Anthony Flew säger att han idag tror på en Guds existens, eftersom han spårar Guds fingeravtryck på sin skapelse, och Guds intelligens i livets innersta beståndsdelar och väsen. Dock vågar han ännu inte tro att Gud verkligen vill kommunicera med sin skapelse.

På 1600-talet föddes Deismen. Deismen innebar tro på en Skapare som inte längre brydde sig om sin skapelse. Gud ansågs ha skapat himmel och jord, men sedan lämnat den åt sitt eget öde.

I själva verket är nog rätt många människor just deister, utan att de vet om det. Olika undersökningar visar att fortfarande en majoritet av det svenska folket svarar ja på frågan om de tror på Gud, eller en högre makt. Men det är förstås inte vare sig kristen tro, eller någon annan religion, utan snarare en slags allmän religiös hållning. Bibeln säger inte bara att det finns en Gud. Bibeln säger att det finns en Gud som bryr sig om att du finns.

Så här skriver t.ex. kung David i Ps 139:1-18:

"Herre, du rannsakar mig och känner mig.
Om jag står eller sitter vet du det,
fast du är långt borta vet du vad jag tänker.
Om jag går eller ligger ser du det,
du är förtrogen med allt jag gör.
Innan ordet är på min tunga
vet du, Herre, allt jag vill säga.
Du omger mig på alla sidor,
jag är helt i din hand.
Den kunskapen är för djup för mig,
den övergår mitt förstånd.

Var skulle jag komma undan din närhet?
Vart skulle jag fly för din blick?
Stiger jag upp till himlen, finns du där,
lägger jag mig i dödsriket, är du också där.
Tog jag morgonrodnadens vingar,
gick jag till vila ytterst i havet,
skulle du nå mig även där
och gripa mig med din hand.
Om jag säger: Mörker må täcka mig,
ljuset omkring mig bli natt,
så är inte mörkret mörkt för dig,
natten är ljus som dagen,
själva mörkret är ljus.

Du skapade mina inälvor,
du vävde mig i moderlivet.
Jag tackar dig för dina mäktiga under,
förunderligt är allt du gör.
Du kände mig alltigenom,
min kropp var inte förborgad för dig,
när jag formades i det fördolda,
när jag flätades samman i jordens djup.
Du såg mig innan jag föddes,
i din bok var de redan skrivna,
de dagar som hade formats
innan någon av dem hade grytt.
Dina tankar, o Gud, är för höga för mig,
väldig är deras mångfald.
Vill jag räkna dem är de flera än sandkornen,
när jag till slutet är jag ännu hos dig.

Påståendet att det finns en Gud är inte självklart ett hoppingivande och gott budskap. Det beror ju faktiskt helt på vem Gud visar sig vara. Tron på en Gud som skapat världen och världarna, men sedan dragit sin väg, blir i realiteten ointressant. Då fungerar Gud möjligen som förklaringsmodell till livets uppkomst, men knappast mer än så. En Gud som inte längre vårdar sig om sin skapelse lämnar oss i samma ensamhet som om han alls inte skulle finnas. Men detta är också långt från den Gud som kung David lärt känna. David skriver om en Gud som skapat honom, men som också velat hans liv och som därför följer och leder honom varje enskild dag. Och det är här budskapet om Gud blir till hopp för oss. Bibelns mest centrala bibelvers säger, Joh 3:16: ”Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv.”

Så älskade Gud världen..., säger Jesus. Bibeln talar nämligen om Guds kärlek.

Så här ber Paulus för de troende i Efesos (Levande Bibeln) Ef 3:17-18: ...jag ber att Kristus ska få allt större rum i era hjärtan och genom tron bo i er. Jag önskar att era rötter ska tränga djupt ner i Guds underbara kärleksmylla och att ni ska kunna känna och förstå – precis som alla Guds barn borde – hur långt Guds kärlek sträcker sig, och hur vid och djup och hög den verkligen är. Jag önskar att ni också ska få uppleva hans kärlek till er själva, fast den är så stor att ni aldrig kommer att se dess slut eller helt känna och förstå den.”

Lägg märke till orden känna, förstå och uppleva. Inte bara känna, utan också förstå och uppleva. Varför ber Paulus om detta? Jo, för det är insikten om att det finns en Gud som älskar oss som förändrar våra liv. Tron på Guds existens är ointressant om inte Gud också får existera i våra liv, d.v.s. leda till en verklig relation till Gud. En relation präglad av att vi känner, förstår och upplever Guds kärlek. Låt mig ta orden steg för steg.

PAULUS BER ATT DE TROENDE I EFESOS SKA KÄNNA GUDS KÄRLEK.

För kärlek är inte bara en teori. Kärlek känns. Vi säger ibland lite snusföruftigt att vi inte ska bygga vår tro eller våra ställningstaganden på känslor. Det tror jag nog är sant, men vi ska säkert inte heller bygga en tro utan känslor. Känslolöshet kan ju inte vara idealet.

Det finns säkert sådant vi inte heller kan förstå om vi inte också får känna. Smaker t.ex. Hur ska du förklara ord som salt, sött eller surt för någon som saknar förmågan att känna smaker. Eller hur ska du kunna förklara kyla eller värme för någon som inte kan känna. Och visst är det väl på samma sätt med kärlek? Hur ska du förklara vad kärlek är för den som aldrig känt kärlek?

SÅ BER PAULUS ATT DE TROENDE SKA FÖRSTÅ GUDS KÄRLEK

För kärlek är inte bara en känsla. Bibeln lär också någonting om Guds kärlek. Bibeln säger att Gud är kärlek. Fast ibland säger vi att Gud är kärlek, men gör istället kärleken till Gud. D.v.s. allt vi kan kalla kärlek förklaras rätt och riktigt. Ibland kan t.o.m. otrohet och otukt kallas kärlek. Men när Bibeln talar om kärlek är faktiskt inte kärlek vad som helst.

Bibeln definierar vad den menar med kärlek. Bibeln lär någonting om Guds kärlek. Därför ber Paulus också att de troende ska förstå någonting om detta.

Låt oss därför lyssna till något som Bibeln säger om Guds kärlek:

1 Joh 4:8: ”Men den som inte älskar känner inte Gud, eftersom Gud är kärlek.”

Gud är kärlek. Gud älskar inte för att du är värd det. Gud älskar inte för att du är duktig. Gud älskar för att han **ÄR** kärlek. Därför skriver Paulus ...

... Rom 5:8: ”Men Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss medan vi ännu var syndare.” Gud älskar oss om vi är hans barn, men Gud älskar oss också om vi är hans fiender. Det starkaste beviset för det är Jesu kors. Jesu kors står rest, mitt i mänsklighetens historia, som ett slags monument över hur Gud älskar. Korset säger att Gud älskar passionerat. Och korset säger att Gud älskar oss trots våra synder och trots vår otacksamhet. Denna märkliga styrka i Guds kärlek är väl beskriven i en av Bibelns mest älskade texter...

... 1 Kor 13:4-8: ”Kärleken är tålmodig och god. Kärleken är inte stridslysten, inte skrytsam och inte uppblåst. Den är inte utmanande, inte självisk, den brusar inte upp, den vill ingen något ont. Den finner inte glädje i orätten men gläds med sanningen. Allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den. Kärleken upphör aldrig.”

Sådan är Guds kärlek menar Paulus, och eftersom Gud är kärlek är detta inte bara en beskrivning av kärleken utan också av vem Gud är. I inledningen av Johannesevangeliet skriver aposteln Johannes, Joh 1:18: ”Ingen har någonsin sett Gud. Den ende sonen, själv gud och alltid nära Fadern, han har förklarat honom för oss.” D.v.s. Jesus är en levande förklaring av vem Gud är. Jesus lever ut ett exempel på Guds kärlek ”in action”, i handling. Låt mig därför nu ta texten från 1 Kor 13 en gång till och byta ut ordet kärlek mot namnet Jesus, och du ska se hur väl det stämmer: ”Jesus är tålmodig och god. Jesus är inte stridslysten, inte skrytsam och inte uppblåst. Han är inte utmanande, inte självisk, han brusar inte upp, han vill ingen

något ont. Han finner inte glädje i orätten men gläds med sanningen. Allt bär Jesus, allt tror Jesus, allt hoppas Jesus, allt uthärdar Jesus. Jesus upphör aldrig.”

Kärlek i biblisk mening är inte vad som helst som vi får för oss att kalla kärlek. Kärlek är ett uttryck för Guds personlighet. Sann kärlek uppenbarar Gud. Därför profeterar profeten Jeremia:

Jer 31:3: ”Fjärran ifrån uppenbarade sig Herren för mig: ”Ja, med evig kärlek har jag älskat dig, därför låter jag min nåd förbli över dig.”

Guds kärlek är inte lynnig. Den kommer inte och går. Gud älskar med evig kärlek. Paulus fortsätter därför med att fråga, Rom 8:35-39: ”Vem kan då skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller svält, nakenhet, fara eller svärd? Det står ju skrivet: För din skull lider vi dödens kval dagen lång, vi har räknats som slaktfår. Nej, över allt detta triumferar vi genom honom som har visat oss sin kärlek. Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre.”

Paulus ber att vi ska förstå någonting om Guds kärlek. Våra känslor svänger hit och dit för vindarna. Drivs vi av våra känslor driver vi snart omkring som herrelösa båtar i vågskvalpet på en ändlös ocean. Därför måste tron förankras i förståndet. Det är därför du ska läsa din Bibel. Att studera sin Bibel är att kasta ankare, d.v.s. att förankra sin tro i Gud så att man inte bara driver fritt för vind och våg.

SIST BER PAULUS OCKSÅ ATT DE TROENDE I EFESOS SKA FÅ UPPLEVA GUDS KÄRLEK

Att uppleva, i bemärkelsen göra erfarenhet av är någonting mer än att bara känna. Vårt första möte med Guds kärlek börjar kanske med vad vi känner, men den måste leda vidare till att vi **LÄR KÄNNA** Guds kärlek. Vi växer i våra upplevelser och de blir till mogna erfarenheter.

När det vi känner i känslolivet får fördjupas i ett studium som leder till ökad förståelse mognar tron och blir en erfarenhet. När Bibel 2000 översätter samma bibeltext faller orden i Paulus bön så här, Ef 3:16-19: ”Mätte han i sin härlighets rikedom ge kraft och styrka åt er inre människa genom sin ande, så att Kristus genom tron kan bo i era hjärtan med kärlek. Stå fasta och var stadigt rotade i honom, så att ni tillsammans med alla de heliga förmår fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek som är väldigare än all kunskap, tills hela Guds fullhet uppfyller er.” Paulus ber helt enkelt om tillväxt i våra liv. Vi kan lära känna Guds kärlek mer och mer, tills ”hela Guds fullhet” uppfyller oss.

Författaren Rob Parson berättar i sin bok ”Vad jag inte lärde mig i söndagsskolan” om ett möte han gjort med en man: Trots att jag talat med tusentals människor under kafferaster på olika seminarier, kommer jag av någon anledning ihåg ett samtal som om det vore igår. Mannen jag talade med var i fyrtioårsåldern. Han sade: ”Jag är chef på ett företag. Jag har tvåhundra människor som arbetar för mig och jag har tre egna barn. För det mesta ser människor på mig och säger att jag är framgångsrik.” Så sänkte han rösten och viskade: ”Säg mig varför jag fortfarande försöker visa mig duktig för min far.” Han berättade att när han var i tonåren hade han kommit hemspringande från skolan, ivrig att berätta för sin pappa att han kommit tvåa i en musiktävling med deltagare från hela landet. Hans pappa lyssnade till hans entusiastiska berättelse, och frågade sedan: ”Kommer du aldrig någonsin först?”

Många kristna människor lever som den mannen. De tror att Gud är deras far. Om någon skulle fråga dem om deras teologi skulle de svara att det är omöjligt att förtjäna Guds nåd och att vi bara kan ta emot frälsningen genom tro. Problemet är nämligen inte teologin, utan själva upplevelsen. I själva verket ägnar de sitt liv åt att försöka förtjäna Guds kärlek – och Gud har blivit den far som aldrig går att tillfredsställa.

Jag skulle tro att vi alla då och då måste kämpa med detta. Bara tanken på en kärlek som är villkorlös är så främmande för vår kultur och vårt sätt att tänka att vi måste kämpa varje dag för att kunna förstå och hålla kvar den. Vi har svårt att riktigt ta till oss orden om Guds kärlek. Många av oss kämpar därför hela livet med att ändå försöka förtjäna den. Men när vi lev er på det sättet är vi liksom dömda till en ständig kamp. En livsstil som går ut på att försöka förtjäna Guds kärlek kommer snart att försätta dig i ett inre krampstillstånd. Du brinner ett tag, men snart har du brunnit ut. Ofta leder det till slut till fullständig utmatning och uppgivenhet, och tyvärr är det många som i det läget lämnar kanske både kyrkan och tron.

Alltså ber Paulus om en annan upplevelse: ”Jag önskar att era rötter ska tränga djupt ner i Guds underbara kärleksmylla och att ni ska kunna känna och förstå – precis som alla Guds barn borde – hur långt Guds kärlek sträcker sig, och hur vid och djup och hög den verkligen är.”

Varför? För att detta är den upptäckt som fullständigt kommer att revolutionera våra liv. Om du är uppgiven, om du är trött, eller om du kämpar med livsleda: Upptäckten av att det finns en Gud som bryr sig om att du finns förändrar alla möjliga slags perspektiv på livet.

Nils Bolander skriver:

Vi längta alla
efter att vara efterlängtade,
att någon med bultande pulsar
och hjärtats brinnande feber
lyssnar efter våra steg i gruset på
trädgårdsgången.

Vi längta alla
efter att någon i namnlös trånad
otåligt skall räkna timmarna,
tills vi vända tillbaka
med livets dryck
till en som icke kan dricka
sig otörstig.

Vi längta alla...
-men vet du då icke att din längtan är
uppfylld?
Att Han längtar med bultande pulsar
och hjärtats brinnande feber
efter dina tunga steg, den förlorade sonens
Fader?

Vet du då icke
att Han i namnlös trånad
otåligt bidar din ankomst
för att räcka dig livets dryck,
som kan släcka din svidande oros törst,
den levande Guden!

Det finns en underbar liten berättelse i evangelierna. Den beskriver en man som heter Natanael. Så här berättar Johannes, Joh 1:45-49: "Filippos träffade Natanael och sade till honom: "Vi har funnit honom som det står om i Moses lag och hos profeterna, Jesus, Josefs son, från Nasaret." Natanael sade: "Kan det komma något gott från Nasaret?" Filippos svarade: "Följ med och se!" Jesus såg Natanael komma och sade om honom: "Där är en sann israelit, en som är utan svek." Natanael frågade: "Hur kan du känna mig?" Jesus svarade: "Innan Filippos ropade på dig såg jag dig under fikonsträdet." Natanael svarade: "Rabbi, du är Guds son, du är Israels konung."

Det fanns gott om människor som kom till Jesus med önskemål om att få se under och tecken för att de skulle kunna tro på honom. Natanael begärde ingenting sådant. För honom räckte det med att förstå att Jesus kände honom, att Gud hade sett honom, för att Natanael skulle brista ut i sitt livs viktigaste bekännelse. Varför? För att vi alla längtar efter att vara efterlängttade. Och för att upptäckten av att det finns en Gud som bryr sig om att jag finns är en oerhörd upptäckt. Någon beskrev det så här: "Plötsligt kände jag en obeskrivlig frihet. Det hade gått upp för mig att jag inte behövde visa mig duktig. För Gud. Jag kände mig inte bara älskad, utan upplevde också hur en ny kärlek till honom började växa inombords. Hur skulle jag kunna låta bli att älska någon som har älskat mig utan krav." Vad är förklaringen till denna islossning i anden, och till att tjälen gått ur själen? Så här svarar Bibeln: "Vi älskar därför att han först älskade oss." (1 Joh 4:19)

Jag tror att överallt där du finner en kärlekslös kristen kommer du att kunna upptäcka att den djupa förklaringen till denna kärlekslöshet är att han eller hon inte själv förstått och upplevt Guds kärlek. Människor som tagit emot Guds kärlek har också kärlek att ge till andra. Jag tycker att jag spårat detta så många gånger. Kärleksfulla kristna människor är vad de är för att de själva funnit Guds kärlek. De har hittat källan och de öser ur den. Hårda, dömande kristna människor är vad de är för att de inte förstått och upplevt Guds kärlek. Eller kanske för att de glömt.

Om du vill bli en kärleksfull kristen måste du alltså först förstå och uppleva Guds kärlek. Du måste möta den och du måste ta emot den. När Guds kärlek fyller dig blir du full av kärlek, kärleksfull. Eller som Paulus skriver det: ... Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan genom att han har gett oss den heliga anden. (Rom 5:5.)

För många har det varit svårt att ta emot Guds kärlek. Kanske har man varit stolt. Då är det svårt att ta emot. Svårt att erkänna: - Jag behöver!

Kanske har du haft en störd gudsbild, uppfattat Gud som hård och sträng, och en kall gudsbild har gjort att du liksom frusit fast.

Kanske har du haft svåra upplevelser som gjort att du skadats i din förmåga till tillit. Kanske har det gjort dig bitter. Men nu längtar du efter någonting nytt. Lyssna då: Du behöver först ta emot. Du måste våga formulera en bön: - Hjälp mig Gud känna, förstå och uppleva din kärlek.

Din varma kärlek som gör att isen äntligen lossar inom mig. För Bibeln sa: Vi älskar därför att han först älskade oss.

I vår utforskar vi ett antal goda, livsbejakande och uppmuntrande bibelord. Ord som ger råg i ryggen, svikt i stegen och ljus i blicken. Här är ett fantastiskt skäl till att leva. Kung David skriver i Ps 18:19 om en befriande upptäckt, och om Gud själv: "Han förde mig ut i frihet, han räddade mig, ty han älskar mig."

Professor Karl Barth fick en gång en fråga: Professor Barth, ni har skrivit dussintals av fantastiska böcker och många av oss menar att ni är den störste teologen som finns. Av alla era funderingar och tankar, vad anser ni vara den djupaste tanke ni någonsin haft? Utan en sekunds betänketid svarade den store teologen: - Jesus älskar mig!